

TEK SATIR YAZARAK YÜZ PUAN ALDIĞIM İMTİHAN

Dünya İslam Birliği - Mekke Ümmül Kura Üniversitesi İşbirliği ile kurulan ve uzman tebliğci/davetçi yetiştirmeyi hedefleyen, Enstitüde yüksek lisans eğitimim esnasında çok değerli hocalardan istifade etme imkanımız oldu. Tez öncesi eğitim/öğretim döneminde dersimize giren Ali Muhammed Greyşa (علي محمد جريشة) Hocamız Mısır'lı olup Seyyid Kutub'un zindan arkadaşlarından ve ihvanı müsliminin öncülerindendi. Bilgisi ile tecrübesi ile bütün talebeleri etkileyen hocalarımızdandı. Sınıfta Arap olmayan tek talebe olduğum gibi okulda da benden başka Türk yoktu. Konuşmakta ve yazmakta Arap talebelerin duyduğu rahatlığı duyamıyordum. Hocamızın okuttuğu Çağdaş Fikir Hareketleri (الاتجاهات الفكرية المعاصرة) diyebileceğimiz ders ise çok konuşmayı, çok yazmayı gerektiren bir dersti. Sınıfın en az konuşan talebelerinden biriydim. Hoca bazen Türkiye'deki fikri hareket ve guruplardan bahsederken benim de katkı sağlamamı ister, az ve öz cümlelerle katkı sağlamayı tercih ederdim. Hocamız beni çok ciddiye alır; sever, söylediklerime itimat ederdi; hatta başka yerlerde de aynen aktarırdı. Bunun bana yüklediği ağır sorumluluk sebebiyle rast gele konuşmaktan korkar; yazdıklarımı kılı kırk yarararak, inceden inceye düşünerek yazardım. Bu sebeple bir çok imtihanında bildiğim ve yazmayı arzu ettiğim hususları yazmak için verilen süre bana yetmezdi. Hoca bunu bilir; takdir eder; diğer talebelere vermediği ek süreyi bana verir; imla hatalarım olduğunda müsamaha eder; notumu kırmazdı. Diğer arkadaşlar, bu müsamahakar yaklaşımı imtiyaz olarak görür; bu yüzden de bana gıpta ile bakarlardı. Bir gün Hocamız tek soruluk bir imtihan yapıyor. Soru Türkiye, M.Kamal Paşa ile ilgili. Onun askeri ve tarihi kişiliğinden çok şahsiyetini, fikir ve eylemlerini, yahut inkılaplarını soruyordu. Böyle bir soruya cevap vermek için 45 dakikalık süremiz var. Arkadaşlar harıl harıl yazıyor. Ben ise 35-40 dakika boyunca hiç bir şey yazamadım; benim yazabilecek çok geniş bilgim olmasına rağmen neyi nasıl yazacağımı kestiremediğim için bir türlü yazmaya başlayamadım.

Arkadaşlar, sayfalar doldukça, ilave kağıt alıyor; yazdıkça yazıyorlardı. Sekiz sayfa yazan yanımdaki arkadaş bana baktı ve önümdeki kağıdın boş olduğunu görünce şaşırıldı. Son beş dakika içine girmiştik. Boş kağıt vermemek için kağıdıma tek satırlık bir formül yazıp, kağıdını ilk teslim eden talebe olarak, dışarı çıktım. Benden sonra Hocamız talebelere 15 dakika daha ek süre vermiş; bu süre içerisinde hiç kimse dışarı çıkmamıştı. İmtihan bitti ve herkes dışarı çıktı. Arkadaşlar benim imtihan salonundan ilk çıkan kişi olmama şaşırılmışlardı. Çünkü o güne kadar imtihandan en son çıkan talebe ben olurdum. Yanımda oturan arkadaş ise, kağıdıma hiç bir şey yazmadığımı, son dakikalarda bir satır yazıp kağıdımı teslim ederek çıktığımı bildiği için durumu izah etti. Nedenini merak edip soranlara, benim böyle bir konuda bildiklerimi yazabilmek için, en az 3-4 saate ihtiyaç duyduğumu, Arapça dil pratiğimin, kısa zamanda bildiklerimi yazmak için yeterli olmadığını izah etmeye çalıştım. Bu sefer imtiyazlı talebe olmam beni kurtarmaya yetmeyecekti. Üzgün olduğumu gören arkadaşlar beni teselli etmişlerdi. Hocamız imtihandan bir gün sonra kağıtları okur ve sınıfa getirerek değerlendirir; herkese aldığı notu bildirir ve itiraz eden talebe olursa kağıdını kendisine okutturur; müzakere ederdi.

Yine böyle oldu; bir gün sonra Hocamız, adeti olduğu üzere, kağıtlarımız yanında olduğu halde sınıfa girdi ve notlarımızı duyurdu. Notunu duyurmadığı tek talebe ben kaldım. Boynum bükük, sessiz, üzgün, hocamın ne diyeceğini beklerken, benden daha önce davranan arkadaşlar, Türk'ün notunu söylemedin Hocam, dediler. Hoca ayağa kalktı; ben başımı önüme eğmiş mahcubiyet içerisinde beklerken, **“Türk arkadaşınız yine beni şaşırttı.”** dedi. Herkesin merakı arttı ama benim mahcubiyet tavrım değişmedi. Hocamız devamlı, **“Türk arkadaşınız soruya tek satırlık bir formül ile cevap yazdı.”** Bu kadar kapsamlı bir konuyu tek satırla cevaplamak, yılların hocası olarak, beni bile hayrete sevketti. Hocalık hayatım boyunca nadiren talebelerime yüz üzerinden yüz verdiğim vaki olmuştur. Bu Türk'e yüz üzerinden yüz değil, **yıldızlı yüz verdim;** deyince şaşırma sırası bana gelmişti. Hocamız acaba şaka mı yapıyordu? Gerçi hocamız çok şaka yapan bir hoca değildi ama bir satırla da yüz puan almam olacak şey değildi. Arkadaşlar da hocanın yüz puan verdiğini daha önce görmemişti. Bu yüzden merakları benden daha az değildi; ben sormaktan çekiniyor; onlar ise çekinmiyordu. Talebelerin ısrarlı soruları üzerine Hocamız kağıda yazdığım cümleyi okudu. Türk arkadaşınız bize kitap hacmindeki değerlendirmeyi bir satırla anlattı. Huzurunuzda kendisini tebrik ediyorum; bu konuda istifade ettiğim tek talebem oldu; demekle kalmadı; Türkleri ve ecdadımızı överek dersini sürdürdü ve bitirdi. **Mısırdaki Osmanlı aleyhtarlığı olduğunu bildiğim için,** Hocamızın ecdadım Osmanlıdan övgü dolu cümlelerle bahsetmesi beni de duygulandırmış ve sevindirmişti. Hocamızın konuşması esnasında talebelerine okumalarını tavsiye ettiği **“İftira Edilen Osmanlı İslam Devleti”** الدولة العثمانية دولة الإسلامية مفترى عليها kitabını ilk defa o zaman duymuş; piyasadan araştırıp satın alarak kütüphaneme koymuştum. Hocamız, o dersteki konuşması ile bana öyle bir itibar kazandırmıştı ki, arkadaşlarım bana hak ettiğimden çok fazla iltifat ve saygı gösterirlerdi. Çoğu Mısırlı olan bu arkadaşlarımızla sonraki yıllarda irtibat kurma imkanım olmadı maalesef ama Hocamızı devamlı rahmet, minnet ve dua ile hatırlar yadedirim. 2011 yılında vefat eden Hocamıza Rabbimden rahmet ve mağfiretler diliyorum. Mekanı cennet olsun; cennette onunla buluşmayı biz talebelerine de nasip eylesin.

07/12/2022 Üsküdar

Ahmet Ziya İbrahimoglu

Ali Muhammed Greyşa Hocamızla ilgili Bilgi (Arapça) edinmek için

https://ar.m.wikipedia.org/wiki/علي_محمد_جريشة

جملتي المشهورة:

ذكاء + دسياسة و مؤامرة + زنا + خمر + دعم بريطانيا + دعم شياطين تركيا = م.كامال